

E 269

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

ΥΠΟ
ΧΑΡΙΣΙΟΥ ΠΑΠΑΜΑΡΚΟΥ

ΕΓΚΡΙΘΕΝ
ΕΝ ΤΩ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩ ΤΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΑΕΤΙΑΝ 1908—1911

ΜΕΡΟΣ Α'

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΤΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ"

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΛΕΞ ΔΗΜΑΡΑ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρὸς τὸν κ. Χαρίδιον Παπαμάρκου.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸν Νόμον ΒΤΓ' τῆς 12ης Ἰουλίου 1895, τὸ σχετικὸν Βασιλικὸν Διάταγμα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ἰδίου ἔτους, τὰς προκηρῦξεις περὶ διαγωνισμοῦ διδακτικῶν βιβλίων τῆς στοιχειώδους ἐκπαίδευσως καὶ τὴν ἐκθεσὶν τῆς οἰκείας Ἐπιτροπείας, δηλοῦμεν ὑμῖν, ὅτι ἐγκρίνομεν τὸ ὑφ' ὑμῶν εἰς τὸν διαγωνισμὸν ὑποβληθὲν Ἀναγνωσματάριον ὅπως εἰσαχθῆ ἑπὶ πενταετίαν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1906—1911 ὡς διδακτικὸν βιβλίον διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Γ' τάξεως τῶν Δημοτικῶν Σχολείων ἐν γένει.

Καλεῖσθε δ' ὅπως ἐκτελέσητε τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένον Νόμου κλπ. ὑπαγορευόμενα καὶ τὰς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπείας ἀναγραφόμενας παρατηρήσεις.

Ὁ Ὑπουργὸς
Α. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Στέφ. Μ. Παρίδης

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11.906 ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ὀρίζεται ἡ τιμὴ τοῦ παρόντος Ἀναγνωσματάριου εἰς λεπτὰ 77.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

ΥΠΟ
ΧΑΡΙΣΙΟΥ ΠΑΠΑΜΑΡΚΟΥ

ΕΓΚΡΙΘΕΝ
ΕΝ ΤΩ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩ ΤΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΑΕΤΙΑΝ 1908—1911

ΜΕΡΟΣ Α'

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΠΑΙΣΤΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
44-ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ-44

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουσι τὴν κάτωθι ὑπογραφήν τοῦ
συγγραφέως καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς « Ἑστίας »

Δ. Παπακρίκου

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Παρασκευαστικὸν τῆς ἀπταιστοῦ ἀναγνώσεως.

Α' Τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον γένος τῶν συλλαβῶν

α') Ἐπὶ λέξεων μονοσυλλαβῶν καὶ δισυλλαβῶν.

1. ἴ α

ι α

ι α ἴ α ια.

2. ὦ ά ω

ὦ α ὦ ά ὦά ια ὦά.

3. ὠ ρ α ρ

ω ρ α ω ρ α ὠ ρ α ὠρα

ια ὦά ὠρα

4. ὦ τ α τ

ω τ α ω τ α ὦ τ α ὦ τ α

ῶ ρ α τὰ ἰ α τὰ ὦ τ α

5. φ ὦ τ α φ

φ ω τ α φ ω τ α φ ῶ τ α φ ῶ τ α

ῶ ρ α ὦ τ α τὰ ἰ α τὰ φ ῶ τ α.

6. γ ά τ α γ

γ α τ α γ α τ α γ ά τ α γ ά τ α

ῶ ρ α ὦ τ α τὰ ἰ α τὰ φ ῶ τ α.

7. γ ά λ α γ

γ α λ α γ α λ α γ ά λ α γ ά λ α

λ α λ ῶ φ ι λ ῶ ῶ ρ α γ ά τ α τὰ

ὦ τ α τὰ φ ῶ τ α.

8. γ ἡ γ

γ η γῆ φίλη ἡ ὥρα ἡ
γάτα ἡ γῆ ἡ φίλη τὰ λα.

9. π η γ ῆ π

πη γῆ πη γῆ πηγή
πα τῶ πῶ λῶ ἀ φῶτα ἡ γάτα
ἡ γῆ ἡ πηγή.

10. ὄ ρ η ο

ο ρ η ο ρ η ὄ ρ η ὄ ρ η ὄ λα
ὄ λη ῥο φῶ τό ρα φο ρῶ
τό γάλα τὰ ὄρη ὄ λη ἡ γῆ—
ὄλα τὰ φῶτα.

11. κ ο ρ η κ

κ ο ρ η κ ο ρ η κ ὄ ρ η κ ὄ ρ η

κα λή κα κή κά τω κα λω
κώ πη φώ κη κω φή φα κη
γάτα κακή—κόρη καλή—
όλα τὰ καλά.

12. ρ ό δ α δ

ρο δ α ρο δα ρό δα ρόδα
δω ρα ρο δη δί δω
ρόδα καλά—δώρα καλά.

13. μ η λ α μ

μ η λ α μ η λ α μ η λ α μ η λ α
μί α μω ρά τί μα τι μω
μία γάτα—τίμα όλα τὰ καλά.

14. μ έ λ ι ε

μ ε λ ι μ ε λ ι μ έ λ ι μέ λ ι
έ γώ γε λῶ δέ μα λέ γώ μέ γα
φέ ρω λέ γε φέ ρέ—δέμα μέγα—
φέρω δῶρα καλά—λέγε καλά.

15. λ ύ ρ α υ

λ υ ρ α λυ ρ α λύ ρ α λύρα
πο λύ δύ ο κῦ μα λύ πη
φυ τά—λύρα κακή—κῦμα μέγα
—ῶτα δύο—φυτά· ή φακῆ, ή ροδῆ.

16. σ ὺ κ α σ

σ υ κ α συ κα σῖ κα σῦκα
σύ συ κῆ σύ ρω σῶ μα δά σῆ

φυ σῶ—δύο σῦκα πολὺ καλά—φυτά
ἢ φακῆ, ἢ ῥοδῆ, ἢ συκῆ.

17. **νέφη** ν

ν ε φ η ν ε φ η νέ φ η νέ φ η
νέ α νε ρά νῆ μα νι κῶ φω νή
γυ νή πί νω μέ νω. πο νῶ κι νῶ
γυνή νέα—νῆμα πολὺ—μία νέα
φίλη πολὺ καλή.

18. **χῶμα** χ

χ ω μ α χ ω μ α χῶ μα χῶμα
χα ρά χή ρα χύ νω χω ρῶ χω λή
ὄ χι ἔ χω — γυνή χήρα — σῶμα
παχύ—γάτα χωλή.

19. **θύρα** θ

θ υ ρ α θυ ρα θύ ρα θύρα

θέλω θέλε θήκη θολή θολά
μέθη ποθῶ — νερά θολά — θήκη
καλή — θύρα νέα.

20. βέλη β

βέλη βέλη βέλη βέλη
βαθύ βαρύ βαφή βήμα βότη
βοῶ — βήμα ταχύ — σώμα βαρύ —
βαφή κακή.

21. ζῶα ζ

ζῶα ζῶα ζῶα ζῶα ζάλη
ζητῶ ζύμη ζώνη ρίζα σώζω
ζώνη καλή — ζῶα ἡ γάτα, ἡ φώκη.

22. ξύλα ξ

ξύλα ξύλα ξύλα ξύλα — ξένος

Ξέ να Ξη ρά Ξί φη Ξύ ω Ξω—Ξί φη
νέα—δώρα Ξένα—κόρη Ξένη—
Ξύλα Ξηρά.

23. Ψάθα Ψ

ψαθα ψαθα ψάθα ψάθα ψυχή
ή ψάθα ή ψυχή—ψάθα νέα—
ψυχή πολύ καλή.

δ') 'Επί λέξεων τριών βλαβών.

1. α. ά γί α ά γο ρά ά μα ξα ά Ξί νη
ά χυ ρα κα θα ρά λά χα να μά θη μα
τα ρα χή φα γη τά χά λα ζα χα ρί ζω.
• γυνή ά γία — ά μα ξα καλή — φα γη τά
καθαρά — μάθημα πολύ.

2. ε. έ ρω τώ γέ φυ ρα δε κά ρα
ζε μα τώ λε κά νη με λά νη μέ τα ξα
πέ πε ρι σε λή νη χε λώ νη — γέφυρα
μεγάλη—λεκάνη καθαρά—πέπερι πολύ—
μέταξα καλή.

3. η. ή μέ ρα θη ρί α κη ρί α μη λέ α

ἡμέρα • μεγάλη — θηρία κακά — κηρία
καθαρά — φυτά: ἡ καρύα, ἡ μηλέα.

4. ι. ἰ τέ α διώκω ζίζυφα κιθάρα
πίτυρα σιωπῶ τιμωρῶ — κιθάρα καλή
ζίζυφα κακά — φυτά: ἡ μηλέα, ἡ ἰτέα.

5. ο. ὀ μι λῶ ὄνομα ὄρυζα βοηθῶ
θορυβῶ κορυφή μολόχα νομίζω
ποτίζω φόρεμα — ὄνομα μέγα — ὄρυζα
καθαρά — πότιζε τὰ φυτά.

6. υ. ὕ δα τα ὕψηλή ζυμόνω
θυμόνω κυνηγῶ μυρίζω συρίζω
ὑδατα καθαρά — κορυφή ὕψηλή.

7. ω. ὦ ρι μα ὦφε λῶ φωτίζω
χωρίζω ζυγίζω — ζίζυφα ὦριμα —
σῦκα ἄωρα.

• Β') Τὸ τρίτον γένος τῶν συλλαβῶν.

1. ἥλιος ε

α ε ας η ε ης ο ε ος ω ε ως
πεδιάς ξιφίας ὕγιης ναός λαός
θεός ἄγιος ἥλιος ἄξιος κύριος
ταῶς • ταχέως — πεδιάς μεγάλη — νέος
ἄξιος — ἄγιος ὁ θεός — ζῶα: ὁ ταῶς, ὁ ξιφίας.

2. λέων

ο ν ο ν ω ν ω ν α ν α ν ε ν ε ν θη ρί ο ν
 κη ρί ο ν χω ρί ο ν χω νί ο ν ζῶ ο ν
 κύ ω ν λέ ω ν χι ώ ν ἄ ν θη ἔ ν ἔ ν δε κα
 ἔ ν δύ ω ἔ ν δυ μα ἔ ν νο ῶ — θη ρί ο ν ὁ λέ ω ν —
 — ζῶ ο ν ὁ κύ ω ν — ἄ ν θη τὰ ρό δα, τὰ ἴ α.

3. ἔαρ ρ

α ρ α ρ ε ρ ε ρ η ρ η ρ ο ρ ο ρ ω ρ
 ω ρ ἄ ρ πά ζω ἄ ρ νί α ἔ α ρ ἔ ρ γα
 ἄ η ρ ἔ ρ πε τὰ ὄ ρ νε α ὄ ρ φα νὰ
 ἔ ο ρ τή γε ω ρ γῶ ὄ ρ θι ο ς — ἔ ρ γα ἀ γα θὰ
 — ἔ ο ρ τή με γά λη — κό ρη ὄ ρ φανή — ζῶ α
 τὰ ἄ ρ νί α, τὰ ὄ ρ νε α.

4. ρύαξ λ κ μ ξ ψ (τελικά)

α λ α λ ε κ εκ ο μ ο μ ε ξ ε ξ
 ο ψ ο ψ ω ψ ω ψ ἄ λ λα ἄ λ λη
 α λ μυ ρὰ ἔ λ πί ζω θύ ε λ λα ἔ κ δύ ω
 ἔ κ δέ ρω ἔ κ λέ γω ὄ μ μα ὄ μ μα τα

Ξ ρύ αξ μύ ωψ — φαγητά άλμυρά
— θύελλα μεγάλη — ὄμμα ὄξύ — μῆλα
Ξ — ζῶα ἡμερα τὰ ἀρνία — ἄλλα
ζῶα, ἀλλὰ φοβερὰ· ὁ ξιφίας, ὁ λέων,
τὰ ὄρνεα.

Γ) Τὸ τέταρτον γένος τῶν συλλαβῶν.

1. κόραξ α

α ξ αξ ρ α ξ ραξ κό ραξ ἄ λαξ
έ λέ φας πε λε κὰν πί ναξ κό ραξ
Ξ ραψ ἰ έ ραξ καδ δί ον σακ κί ον
ψάλ λω μάμ μη ράμ μα λαμ θά νω
μαν θά νω καν δύ λη καρ δί α
χαρ τί α θά λασ σα μαρ τυ ρῶ
φυ λάτ τω τα ράτ τω ὕ πάρ χω
σαν θα ἄ γαλ μα — ζῶα· ὁ ἐλέφας,
ὁ πελεκάν, ὁ κόραξ, ὁ ἰέραξ—
μέγα ζῶον ὁ ἐλέφας.

2. πέρκη ε

π ε ρ περ πέρ κη δέρ μα κερ δί ζω
θερ μή τέσ σα ρα δί κελ λα ἄ δελ φή—
ἡμέρα θερμή — ἀδελφή καλή — πέρκη
μεγάλη — ζῶα· ὄρνια, χῆνες, κόρακες
— τὰ ὄρη, τὰ δάση, τὰ ὕδατα, τὰ

ζῶα, τὰ φυτά, τὰ ἄνθη, ὅλα τὰ ἕκαμον
ὁ ἅγιος θεός.

3. ἀλώπηξ

η

π η ξ π η ξ πα τήρ μή τηρ θυ γά τηρ
ἀ με λής μα θη τής ἐρ γά της βήξ
ἀ λώ π η ξ — μήτηρ ἀγαθή — θυγάτηρ καλή
— ἐργάτης ἄξιος — χώρα ἀμμώδη —
ἀλώπηξ πονηρά — ζῶα ἡ χήν, ἡ ἀλώπηξ —
ἡ ἀργία μήτηρ πάσης κακίας.

4. ὄφις

φ ι ς φ ι ς ὀ φ ι ς πό λ ι ς σε λ ι ς σα ν ι ς
δά μα λ ι ς τ ά ξ ι ς — λέ ξ ι ς θέ σ ι ς ρ ά χ ι ς
πά λ ι ν χ ά λ ι ξ σ ι ν δ ό ν η κ ι ς σ α μέ λ ι ς σ α
πό λ ι ς με γ ά λ η — σ ι ν δ ό ν η καθαρά — ζῶα ὁ
ὄ φ ι ς, ἡ κ ι ς σ α, ἡ δ ά μ α λ ι ς, ἡ μέ λ ι ς σ α — ὁ

ἔφρις, ἡ δάμαλις, ἡ ἀλώπηξ, ὁ λέων, ὁ
κύων ζῶσιν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς—ἡ κίσσα, ἡ
μέλισσα πετῶσιν.

5. ἀετός

το ς το ς ἀετός λα γός ὁ δός πε ζός
λύκος μύλος λίθος ποταμός ἔνος
κῆπος σίδηρος σῖτος ἔλαφος ψύχος
ρόδον ἄνηθον μῆλον σήσαμον σέλινον
μέτωπον ἄχυρον φυτόν ζίζυφον
• ἄνθος ἄλλος ἄμμος ἄρτος ἔργον •
ἵππος ὄρθος ὄρκος πολλάκομβιον
χόρτα χορδή—ζῶα· ὁ λαγός, ὁ λύκος,
ὁ ὄνος, ὁ ἀετός, ὁ ἵππος, ἡ ἔλαφος—φυτά·

ἐὸ σέλινον, τὸ ἀνηθον — ὀπώρα τὸ μῆλον
— αἴθος τὸ ῥόδον.

6. πῦρ υ

πυρ πυρ πῦρ βαθύς πέλεχυς βαρύς
ταχύς παχύς πῆχυς νύξ ὀνύξ ὄρτυξ
γύψ χάλυψ φύλλα νύμφη μύρτα
σύννεφα μύρσινη κολυμβῶ — πῦρ
φοβερόν — ποταμός βαθύς — ὄρτυξ παχύς —
ἄνεμος πολὺς — φύλλα ξηρά — μύρτα ὄριμα
— ζῶα· ὁ ὄρτυξ, ὁ γύψ — φυτὸν ἢ μύρσινη.

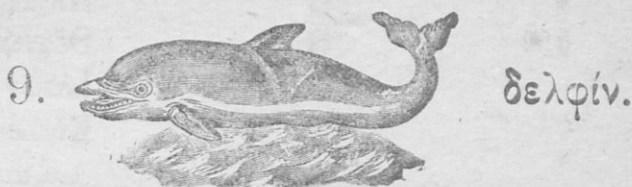
7. ἀηδών ω

δων δων ἀηδών ῥώθων χελιδών
σάπων γέρων ἀρχων γέλως ἤρωσ
ὕδωρ ὄρνιθών ἀχυρών ἀραβών φῶς
φῶς μέγα — ὕδωρ καθαρὸν — ζῶα· ἡ ἀηδών,
ἡ χελιδών — ὄλα τὰ καλά, ὅσα ἔχομεν, τὰ
ἔκαμεν ὁ θεός· τὴν γῆν, τὸν ἥλιον, τὴν
σελήνην, τὸ φῶς, ὄλα τὰ ἔκαμεν ὁ θεός.

8. κόσσυφος

κόςκος, φόςκος, κόσσυφος, σάββα-

τον κάπ-πα ρις πάρ-δα λις μάρ-μα' ρον
βάρ-βα ρος πεν-θε ρός ψιτ-τα κός κόκ-κι νος
σύμ-φω νος βύσ-σι νον — βύσ-σινον κόκ-κινον
— φύλλα μυρσίνης ξηρά—ζῶα· ὁ κόσ-
συφος, ὁ ψιττακός, ἡ πάρδαλις — θηρίον
κακόν ἢ πάρδαλις.

δελ-δελ φιν-φιν-δελ φιν κάδ-δος λάκ-κος
σάκ-κος ψάλ-της χαλ-κός βάμ-βαξ ράμ-φος
πάπ-πος χάρ-της καρ-πός φελ-λός δελ φιν
πέρ-διξ τέτ-τιξ κισ-σός σιν-δών κορ-μός
βορ-ράς χόρ-τον φύλ-λον ψύλ-λος μύρ-τον
μύρ-μηξ μέ-ταλ-λον ἀ-δελ-φός—καρ-πός τῆς
μυρσίνης τὸ μύρτον—μέταλλον ὁ χαλκός
—φυτά· ὁ βάμβαξ, ὁ κισσός—ζῶα· ὁ
δελφίν, ὁ πέρδιξ, ὁ τέττιξ, ὁ μύρμηξ, ὁ
ψύλλος—ζῶον μέγα ὁ δελφίν.

ΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

α	Α	Ἄθηνᾶ
β	Β	Βίας
γ	Γ	Γοργίας
δ	Δ	Δανάη
ε	Ε	Ἐλένη
ζ	Ζ	Ζήνων
η	Η	Ἡλίας
θ	Θ	Θεανώ
ι	Ι	Ἰάσων
κ	Κ	Κίμων
λ	Λ	Λάζαρος
μ	Μ	Μαρία
ν	Ν	Νικίας
ξ	Ξ	Ξενοφῶν
ο	Ο	Ὀλγα
π	Π	Πίνδαρος
ρ	Ρ	Ῥωξάνη
σ	Σ	Σοφία
τ	Τ	Τίμων
υ	Υ	Υγῖνος
φ	Φ	Φωκίων
χ	Χ	Χαρίτων
ψ	Ψ	Ψελλός
ω	Ω	Ὠρίων

Δ') Τὸ πέμπτον γένος τῶν συλλαβῶν.

1. Αἰξ αι

αι αι αἶ μα και ω λαι μός παί ζω
παι δι ον χαι ρω ε λαι α πα λαι ω
ση μαί α ε παι νῶ ὠ ραῖ ος ὕ φαί νο
μά χαι ρα ἐμ βαί νο γεν ναῖ ος δύ να μαι
ἐρ χο μαι αἶξ παῖς Αἶ ας Ἄ θῆ ναι.

Ἐκ κηρός τήκεται. Τὸ ὕδωρ τῶν πηγῶν πίνεται.
Τὸ ἔλαιον γίνεται ἀπὸ τὰς ἐλαιάς. Ὁ καλὸς τι-
μᾶται. Ὁ λέων μάχεται γενναίως. Ἡ χελιδὼν
ἐρχεται τὸ ἔαρ. Ὁ κακὸς δαίρεται.

Ἡ αἶξ μηκάται. Ἡ αἶξ μάχεται μὲ τὸ μέτω-
πον καὶ μὲ τὰ κέρατα.

2. Πετεινός ει

ει ει εἰ κῶν γεί των πει νῶ σεί ω χεῖ μῶν
ε κεί νος ὀ νει ρον πε τει νός εἰς χεῖρ
Εἰ ρή νη Θά λει α.

Ἐκ ἡλίου φωτίζει. Ἡ ἀηδὼν ψάλλει. Τὰ ἴα καὶ
τὰ ῥόδα εἶνε ἄνθη πολὺ ὠραία. Ὁ ἵππος εἶνε
ζῶον πολὺ ὠραῖον καὶ πολὺ νοῆμον.

Ἐκ πετεινός εἶνε τολμηρὸς καὶ γενναῖος. Ὁ πε-
τεινός μάχεται πολὺ γενναίως.

3. Οικία οι

οι οι οικία κοιλία ποιμήν ροιά τοῖχος
χοῖρος καιοικῶ ὄμοιος.

Ὁ κύων εἶνε ὅμοιος μὲ τὸν λύκον. Οἱ ἀετοὶ πε-
τῶσι πολὺ ὑψηλά. Ὀρφανὸν λέγεται τὸ παιδίον,
τὸ ὅποιον δὲν ἔχει γονεῖς.

Εἰς τὴν οἰκίαν μένει ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ καὶ τὰ
παιδιά των. Ἡ οἰκία ἔχει ὄροφὴν, πάτωμα, θύρας
καὶ θυρίδας. Εἰς τὰς θυρίδας εἶνε καὶ ὄκλοι. Ἀπὸ
τὰς θυρίδας ἔρχεται τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὁ ἥλιος
καὶ ὁ ἀήρ.

4. Οὐρανὸς ου

ου ου οὐρά οὐρανὸς βουβὸν δοῦλος
λούω μουσική ἀκούω κηπουρὸς
κάρβουνα βούς νοῦς πούς κατάρρους
Λουκᾶς Λυκούργος.

Οἱ λειμῶνας ἀνθοῦσιν. Οἱ ποταμοὶ ρέουσιν. Αἱ
μέλισσαι βομβοῦσι. Τὰ ἴα καὶ τὰ ρόδα ἀνθοῦσι
τὸ ἔαρ. Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.
Τὸν Θεὸν σέβου.

Ὁ οὐρανὸς τὴν ἡμέραν εἶνε φωτεινός. Εἰς τὸν
οὐρανὸν εἶνε ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, τὰ νέφη. Ὁ οὐρα-
νὸς τὴν ἡμέραν εἶνε κυανός.

5. Δαυκίον αυ=αφ.

α υ αυ αυ τός αυ ξά νω αυ θά δης δαυ κί ον
καύ σων ναύ της ναυ πη γός βά ναυ σος.

Ὁ αὐθάδης δαίρεται. Τὸν γενναῖον καὶ τίμιον
ναύτην βοηθεῖ ὁ Θεὸς εἰς τοὺς κινδύνους τῆς θα-
λάσσης

Τὸ δαυκίον εἶνε φυτόν. Τὸ δαυκίον ἔχει ῥίζας
καὶ κορμόν. Τὸ δαυκίον φύεται εἰς τοὺς κήπους

6. Ταῦρος αυ=αβ.

α υ αυ αυ λή αυ ρι ον θαυ μά ζω καυ μα
ταῦ ρος παύ ω κε ραυ νός Παῦ λος.

Ἡ σαύρα εἶνε ζῷον. Ὁ αὐλός εἶνε ὄργανον μου-
σικόν. Τινὲς οἰκίαι ἔχουσιν αὐλάς.

Ὁ ταῦρος εἶνε ζῷον πολὺ μέγα καὶ πολὺ δυνα-
τόν. Ὁ ταῦρος ἔχει δύο μεγάλα κέρατα. Ὁ ταῦρος
μάχεται μὲ αὐτὰ ἀφόβως μὲ ὅλα τὰ θηρία.

7. Λεύκη ευ=εφ ηυ=ηφ.

ευ ευ ηυ ηυ εὔ χο μαι εὔ φυ ῆς λευ κός
πεύ κη βασι λεύς ἰε ρεύς βα φεύς ἰπ πεύς
ἠύ χό μην ἠύ χή θην ἠῦ ξα νον ἠῦ ξα νε
Θη σεύς Ἀ χιλ λεύς Ὁ δυσ σεύς Δευ τέ ρα.

Τὸ ἄνθος τῆς ἐλαίας γίνεται λευκόν. Βασιλεύς.

τῶν ζώων εἶνε ὁ λέων, Βασιλεὺς τῶν ἀνθέων εἶνε
τὸ ρόδον. Ἡ πεύκη φύεται εἰς μέρη θρεινά. Ὁ
εὐφυῆς μανθάνει ταχέως καὶ πολλά.

Ἡ λεύκη φύεται εἰς μέρη, ὅπου ὑπάρχει νερόν.
Ἡ λεύκη γίνεται πολὺ ὕψηλῃ. Ὁ κορμὸς τῆς λεύ-
κης εἶνε εὐθύς. Τὰ φύλλα τῆς λεύκης, ὅταν εἶνε
ἐλάχιστος ἄνεμος, ἤχουσι πολὺ ὠρατα.

8. Ἄλευρον εὐ=εβ (ἠυ=ἠβ).

εὐ εὐ ἠ υ ἠυ εὐ γε εὐ ζω νος εὐ μορ φος
εὐ ὠ δης γεῦ μα ψεῦ δος φεύ γω ἄ λευ ρον
φυ τεύ ω ἠ ῥε ἠ ῥα μεν ἠ ῥα τε.

Τὰ λα καὶ τὰ ρόδα εἶνε ἄνθη πολὺ ὠρατα καὶ
πολὺ εὐώδη. Τὸ ψεῦδος εἶνε κακόν. Ψεύματα ποτὲ
οὐκ λέγουσι τὰ καλὰ παιδία.

Τὸ ἄλευρον εἶνε λευκόν. Τὸ ἄλευρον γίνεται ἀπὸ
τῶν σίτων. Ἀπὸ τὸ ἄλευρον γίνεται ὁ ἄρτος.

9. Μυῖα υἷ=ι.

υἷ υἷ υἷ δς μυῖ α ὀρ γυῖ ἄ ἄ γυ ἄ.

Μία ὀργυῖα εἶνε ἴση μὲ ἐξ πόδας. Ἡ θάλασσα
εἶνε πολλὰ μέρη ἔχει βάθος πολλῶν ὀργυῖων. Ἡ
λάσπη γίνεται ἕως δέκα ὀργυῖας ὕψηλῃ. Ἡ ὕδα
καταστὰ καὶ ἄγυιᾷ. Ὁ υἷδς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶβε-

ται τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του λέγεται
εὐσεβὴς υἱός.

Ἡ μυῖα εἶνε ζῶον. Ἡ μυῖα ἔχει ἕξ πόδας. Ἡ
μυῖα μόνον εἰς τὴν κεφαλὴν ἔχει ὀλίγον αἷμα. Τὸ
σῶμα τῆς μυῖας δὲν ἔχει αἷμα.

10. Δαδίον α = α. η = η. ω = ω.

δα δί ον ζῆ βώ δι ον ρώ δι ον ρώ δι α.

Ἡ χελιδὼν πετᾷ. Ὁ φύλλος πηδᾷ. Ὁ δελφίν
κολυμβᾷ. Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς καλοὺς. Ὁ δελφίν
ζῆ εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ λέων ζῆ εἰς τὴν ξηράν.
Ποτὲ μὴ λέγῃς κακὸν διὰ τοὺς ἄλλους. Τὸ βῶδιον
λέγεται καὶ βοῦς. Τὰ ρῶδια, ὅταν εἶνε ὄριμα, εἶνε
κόκκινα. Τὰ ρῶδια ἔχουσι κόκκινους πολλοὺς.

Τὸ δαδίον γίνεταί ἀπὸ τὰς πεύκας.

11. Φάλαιναί.

κου ρεύ ω κου ρεῖ ον κου ρεύς φο βοῦ

κοι μῶ μαι λευ καί νω λει τουρ γῶ
λει τουρ γός φά λαι ναι.

Οἱ λαγοὶ εἶνε δειλοί. Οἱ ταῦροι εἶνε γενναῖοι. Ὁ ἥλιος φωτίζει καὶ θερμαίνει. Ἡ ἀηδὼν φοβεῖται, θυμόνει, τέρπεται καὶ φάλλει. Ὁ ἥλιος φωτίζει καὶ θερμαίνει. Ὁ Θεὸς ἀμείβει τοὺς ἀγαθοὺς. Αἱ φάλαιναι ζῶσιν εἰς τὰς μεγάλας θαλάσσας. Αἱ φάλαιναι εἶνε ζῶα πολὺ μεγάλα. Ἄλλα ζῶα τόσον μεγάλα δὲν ἔκαμεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν γῆν αὐτήν. Αἱ φάλαιναι εἶνε δυνατὸν νὰ γείνωσιν ἕως εἴκοσι πήχεις κατὰ τὸ μῆκος. Αἱ φάλαιναι ἔχουσι πολὺ μεγάλην δύναμιν. Κανὲν ζῶον τῆς ξηρᾶς καὶ κανὲν ζῶον τῆς θαλάσσης δὲν ἔχει τόσον δύναμιν ὅσην ἔχουσιν αἱ φάλαιναι.

Ε') Τὸ ἕκτον γένος τῶν συλλαβῶν.

1. Βιβλίον βλ (βδ).

β λ ε βλε βλέ πω βλέ φα ρα βλα θε ρός
βλη χῶ μαι βλάξ βδε λυ ρός ρα βδί ον
έ βδο μάς ἔ βδο μοσ βδέλ λα ρά βδος
μό λυ βδος Βλά σι ος.

Ὁ μόλυθος εἶνε μέταλλον. Αἱ βδέλλαι εἶνε ζῶα. Αἱ χῆνες εἶνε βλακικαί. Οἱ ἰέρακες καὶ οἱ ἀετοὶ βλέπουσι πολὺ. Τὰ ἄωρα μῆλα εἶνε βλαβερά. Τὰ

ώριμα εἶνε ἀδλαβῆ. Ὁ κύων μανθάνει νὰ φέρῃ τὴν ράβδον τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

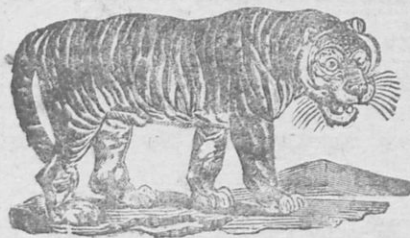
Τὸ βιβλίον ἔχει φύλλα. Ἐν φύλλον τοῦ βιβλίου ἔχει δύο σελίδας. Οἱ καλοὶ μαθηταὶ τηροῦσι τὰ βιβλία αὐτῶν καθαρὰ. Οἱ κακοὶ μαθηταὶ ἔχουσι τὰ βιβλία αὐτῶν ρυπαρά.

2. Βρίζα βρ.

β ρ ι β ρ ι β ρ ί ζ α β ρ ά χ ο ς β ρ α β ε ῖ ο ν β ρ έ φ ο ς
β ρ έ χ ω β ρ ο χ ῆ ὕ β ρ ί ζ ω γ α μ β ρ ο ς
Β ρ α σί δ α ς.

Ὁ λέων βρυχᾶται. Εἰς τοὺς βράχους τῶν ὑψηλῶν ὄρέων ἔχουσι τὰς φωλεὰς αὐτῶν οἱ ἀετοί. Τὸ καλὸν παιδίον ποτὲ δὲν ὑβρίζει.

Ὁ σίτος, ἡ βρίζα, ἡ ἄρουζα, εἶνε φυτὰ σιτηρά. Τὰ σιτηρά ἔχουσι ρίζας, φύλλα καὶ κορμόν. Ὁ κορμὸς τῶν σιτηρῶν λέγεται κάλαμος. Τὸ ἄνθος τῶν σιτηρῶν φύεται εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ καλάμου. Τὸ ἄνθος τοῦτο μὲ τὸν καιρὸν γίνεται καρπός

3. Γιγρις γρ (γλ γν).

γ ρ α γ ρ α γ ρ ά φ ω ζ ω γ ρ ά φ ο ς ἄ γ ρ ι ο ς

ἄ γρὸς ὑ γρὸς τί γρις γρόν θος γράμ με
γλυ κὺς γλῶσ σα γνω ρί ζω παί γνι ον
Ἄ γνή.

Ὁ ζωγράφος ζωγραφεῖ. Ὁ ἥλιος ξηραίνει τὰ
μέρη τὰ ὑγρά. Ὁ λέων, ἡ τίγρις, ἡ πάρδαλις, ὁ
λύκος, εἶνε θηρία ἄγρια. Τὸ μέλι εἶνε γλυκὸ. Ὁ
κύων γνωρίζει τὸν κύριόν του.

Ἡ τίγρις εἶνε θηρίον ἄγριον. Ἡ τίγρις φαίνεται
ὡς μία μεγάλη γάτα. Ἡ τίγρις ἔχει ὄνυχας
γαμβροὺς, ὅπως ὁ λέων καὶ ὁ αἰετός. Τὸ δέρμα τῆς
τίγριδος εἶνε ξανθόν. Τὸ δέρμα τῆς τίγριδος ἔχει
καὶ γραμμὰς μαύρας.

4. Δένδρον δρ (δν δμ.)

δ ρ ο δρο δρόμος δροσίζω δρεπανοί
ἰδρα ἰδρόνω ἰδρώς δένδρον δρῦς ἔχιδνα
Κασσάνδρα Ἄνδρέας Λέανδρος
Λύσανδρος Ἄδμητος Κάδμος.

Ἡ βροχὴ ποτίζει τὴν γῆν καὶ δροσίζει τὰ ἄνθη.
Ἡ ἀπιδὼν ἀγαπᾷ τὰ μένη εἰς μέρη δροσερά. Ἡ
ἔρως εἶνε δένδρον πολὺ ὑψηλὸν καὶ πολὺ δυνατὸν.
Ἡ ἔχιδνα εἶνε ὄφις πολὺ κακός.

Εἰς τὰ δρη καὶ εἰς τὰ δάση εἶνε πολλὰ δένδρα.
Τὰ δένδρα ἔχουσι ρίζας, κορμόν, φύλλα. Τινὰ δέν-

Ἔρα φέρουσιν ἄνθη καὶ καρπούς. Βασιλεὺς τῶν δένδρων εἶνε ἡ δρῦς. Τὰ δένδρα ἀνθοῦσι τὸ ἔαρ.

5. Ἄνθρωπος θρ (θλ θν)

θ ρ α θρα θρα νί ον ἄν θρω πος θρη νῶ
έ ρυ θρός βά θρον σά ρω θρον θρύμ μᾶ τα
ἄν θραξ θλί βο μαι ἄ θλι ος θνη τός.

Τὸ θρανίον λέγεται καὶ βάθρον. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀδελφοί.

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ζῶον λογικόν. Ἐξ ὄλων τῶν ζῶων μόνον ὁ ἄνθρωπος ὀμιλεῖ καὶ γελά, μόνον ὁ ἄνθρωπος βαδίζει ὀρθός καὶ μόνον αὐτὸς ἔχει χεῖρας.

6. Κλάδος κλ (κμ κν)

κ λ α κλα κλά δος κλα δί ον κλῆ μα κλί νη
κλω βί ον κύ κλος ἄ κμ ων κνή μη ὀ κνη ρός
τέ κνα τέ κνον ἄ τε κνος κύ κνος Θε κλα
Κλέ αρ χος Ἴ ρα κλῆς Πε ρι κλῆς Κλέ ων
Ἄ λ κμή νη.

Ποτὲ ὁ ὀκνηρὸς δὲν γίνεται καλὸς ἄνθρωπος. Ὁ κύκνος εἶνε ζῶον πολὺ ὤρατον. Ὁ κύκνος εἶνε λευκὸς ὡς ἡ χιών.

Τὰ δένδρα ἔχουσι κλάδους. Οἱ κλάδοι ἔχουσι κλαδιά. Τὰ κλαδιά φέρουσι τὰ ἄνθη, τὰ φύλλα

καὶ τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων. Εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων καὶ εἰς τὰ κλαδία αὐτῶν φάλλουσι κατὰ τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος ὁ τέτιξ, ὁ κόσσυφος, ἢ ἀηδῶν.

7. Κρίνον. κρ.

κ ρ ι κ ρ ι κ ρ ἰ ν ο ν κ ρ α τ ῶ κ ρ έ α ς κ ρ ι ό ς
κ ρ ό κ ο ς δ α κ ρ ύ ω π ι κ ρ ό ς μ ι κ ρ ό ς ἄ κ ρ ι ς
κ ρ ό μ μ υ ο ν κ ρ ά μ β η Κ ρ ἰ τ ω ν Σ ω κ ρ ά τ η ς.

Ὁ κόραξ κράζει. Ἡ κορώνη κρώζει. Ἡ ἐλαία ἢ ἄωρος εἶνε πικρά. Ὁ κύκνος ἔχει λαιμὸν μακρὸν κυρτὸν καὶ πολὺ ὠραῖον.

Τὸ κρίνον εἶνε ἄνθος. Τὰ κρίνα εἶνε πολλῶν εἰ-
δῶν. Τινὰ κρίνα εἶνε λευκὰ ὡς ἢ χιών, ἄλλα εἶνε πορφυρᾶ, ὡς τὰ ἄνθη τῆς βροῖας, ἄλλα εἶνε κυανᾶ, ὡς ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ κρίνα εἶνε πολὺ εἰς μορφα καὶ πολὺ εὐώδη ἄνθη. Τὰ κρίνα ἀνθοῦσι τὸ ἔαρ.

8. Ἄρκτος κτ.

κ τ ε κ τ ε κ τ έ ν ι ο ν κ τ ἰ ζ ω κ τ υ π ῶ ν υ κ τ ε ρ ἰ ς
δ ά κ τ υ λ ο ς ὁ κ τ ῶ ἄ τ α κ τ ο ς ἄ ρ κ τ ο ς δ ε ἰ κ τ η ς
ἄ ρ κ τ ἰ ς Ἐ κ τ ω ρ.

Ὁ ἵππος λακτίζει. Ὁ δεῦτερος δάκτυλος τῆς χειρὸς λέγεται λιχανὸς ἢ δεικτής. Οἱ πελαργοὶ κτίζουσι τὰς φωλεὰς αὐτῶν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν

ὕψηλῶν δένδρων καὶ ἐπάνω εἰς τὰ ὑψηλὰ κτίρια.

Ἡ ἄρκτος εἶνε θηρίον ἄγριον. Ἡ ἄρκτος ἔχει ὄτα βραχέα. Ἡ ἄρκτος ἀγαπᾷ τὸ μέλι καὶ μανθάνει νὰ χορεύῃ. Ἡ ἄρκτος ἔχει πολλήν δύναμιν καὶ μέγα θάρρος. Ἡ ἄρκτος ὀρμᾷ κατὰ τῶν ἐλάφων, κατὰ τῶν λύκων καὶ κατὰ τῶν ταύρων.

9. Θάμνος μν.

μ ν η μνη μνη μα λί μνη ποί μνι ον
γυ μνά ζω ὁ μνύ ω κά μνω γυ μνός θά μνος.

Ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται γυμνός. Ὁ κύκνος κολυμβᾷ εἰς τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμούς. Μὴ δμνύης τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὅ τι θέλης οἱ ἄλλοι νὰ κάμνωσιν εἰς σέ, τοῦτο κάμνε καὶ σὺ εἰς αὐτούς.

Ὁ θάμνος εἶνε φυτόν. Ὁ βάτος εἶνε θάμνος, ὅπως θάμνος εἶνε καὶ ἡ ῥοδῆ, ἡ μυρσίνη, ἡ κάππαρις. Τὰ φυτὰ ταῦτα δὲν ἔχουσι κορμόν, ὅπως ἔχουσι τὰ δένδρα, οὐδὲ κάλαμον, ὅπως ἔχουσι τὰ σιτηρά. Τὰ φυτὰ ταῦτα ἔχουσι μόνον ῥίζας καὶ κλωνία.

10. Πλάτανος πλ.

π λ α π λ α π λ ά τ α ν ο ς π λ έ κ ω π λ η σί ο ν
π λ ύ ν ο μ α ι ἄ π λ υ τ ο ς ὀ π λ α ὀ π λ ή ὀ π λ ο ν
π λ ά ξ Π λ ά τ ω ν.

Τὰ φύλλα τῆς συκῆς εἶνε πλατέα. Ὁ Θεός

ἔδωκεν εἰς ὄπλα τὰ ζῶα ἀπὸ ἐν ὄπλων. Εἰς τὸν ταυρὸν ἔδωκε τὰ κέρατα, εἰς τὸν ἄετὸν τοὺς ὄνυχας, εἰς τὸν ἵππον τὰς ὀπλάς. Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν.

Ἡ πλάτανος εἶνε δένδρον ὠραῖον καὶ πολὺ ὕψηλόν. Ἡ πλάτανος ἔχει φύλλα πλατέα. Ἡ πλάτανος ζῆ καὶ αὐξάνει μόνον εἰς ὑγρὰ μέρη, ὅπως ἡ λεύκη καὶ ἡ ἰτέα.

11. Πρόβατον πρ (πν).

π ρ α π ρ α π ρ ᾶ σ ι ν ο ς π ρ ῆ π ρ ῆ ν ο ς
π ρ ὸ β α τ ο ν π ρ ῶ τ ο ς κ ᾶ π ρ ο ς π ρ ᾶ τ τ ω π ν ῆ ω
π ν ο ἢ π ν ῆ γ ω δ ε ἰ π ν ῶ δ ε ἰ π ν ο ν κ α π ν ὸ ς.

Ὁ πρίνος εἶνε δένδρον. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων εἶνε πράσινα. Ὁ κάπρος εἶνε ζῶον ἄγριον, γενναῖον καὶ πολὺ ὀργίλον. Ἡ θάλασσα, ὅταν δὲν πνέη ἄνεμος, εἶνε ἥσυχος. Ὁ πολὺς ὕπνος εἶνε βλαβερός. Ἐργάζου καὶ προσεύχου.

Τὰ πρόβατα εἶνε ζῶα ἡμέρα καὶ ἄκακα. Τὰ πρόβατα δίδουσιν εἰς ἡμᾶς γάλα, μαλλίον καὶ κρέας. Τὰ πρόβατα, οἱ λαγοὶ καὶ αἱ ἔλαφοι εἶνε ζῶα πολὺ δευτά.

12. Πτηνὰ πτ.

π τ ε π τ ε π τ ε ρ ᾶ π τ η ν ᾶ π τ ῆ λ α π τ ῆ ν ο ς

πτω χός έ πτά πί πτω ρί πτω βα πτί ζω
πτέρ να ρά πτης λε πτόν.

Τò νήμα είνε λεπτόν. Ἡ έβδομάς έχει ημέραι
έπτά. Τοῦ κύκνου τὰ πτερὰ είνε λευκά, ὡς ἡ χιών.
Ἡ ἀηδών είνε πτηνὸν φθικόν, ὅπως ὁ κόσσυφος, ἡ
χελιδών. Μοίραζε τὸν ἄρτον σου μὲ τοὺς πτωχοὺς.

Ὁ κύκνος, ὁ αἰτός, ἡ ἀηδών, ἡ χελιδών είνε
πτηνά. Τὰ πτηνά είνε ζῶα. Τὰ πτηνά έχουνε
πτερὰ, πτίλα, δύο πτέρυγας καὶ δύο πόδας. Μὲ
τὰς πτέρυγας τὰ πτηνά πετῶσιν εἰς τὸν αἶρα.
Βασιλεὺς τῶν πτηνῶν είνε ὁ αἰτός. Τινὰ πτηνὰ
φάλλουσι πολὺ εὐμορφα, ἄλλα βλέπουσι πολὺ μακρὰν
καὶ ἄλλα έχουνε ἀκοήν πολὺ ὀξεῖαν.

13. Σκύλος σκ.

σ κ α σκα σκά φη σκα φεύς σκέ παρ νον
σκι ά σκό τος σκύ λος σκύ ληξ κό σκι νον
εύ ρί σκω δί σκος σκωρπίζω.

Ὅταν ἡ σελήνη δέν είνε εἰς τὸν οὐρανόν, αἱ
νύκτες είνε σκοτειναί. Τὰ ὑψηλά δένδρα, ὅταν
έχουσι κλάδους μεγάλους καὶ φύλλα πολλὰ, είνε
σκιερά.

Ὁ σκύλος είνε ζῶον. Ὁ σκύλος έχει πολὺν
νοῦν. Τινές σκύλοι είνε πολὺ γενναῖοι· ὀρμῶσιν
ἀφόδως κατὰ τῶν λύκων, τῶν ἄρκτων, τῶν
ταύρων καὶ τῶν κακῶν ἀνθρώπων Ὁ σκύλος

ἀγαπᾶ πολὺ τὸν κύριόν του. Ὁ σκύλος λέγεται
καὶ κύων.

14. Στάχυς στ (σθ)

σ τα στα στα φῖς στῆ θος στό μα στῷ λος
νυ στά ζω νη στι κός ἄρ ρω στος φεύ στης
ἀ στήρ ἀ σθε νῶ ἀ σθε νῆς Στέ φα νος
Ὁ ρέ στης.

Τὸ στῆθος τῶν πτηνῶν εἶνε στενόν. Τὸν
φεύστην κάνεις δὲν τὸν ἀγαπᾶ. Ὅστις γυμνὸν
πτωχὸν ἐνδύει, πράττει πράξιν ἀγαθὴν.

Ὁ σῖτος καὶ ἡ κριθὴ εἶνε φυτὰ σιτηρά. Κορμὸν
ὁ σῖτος καὶ ἡ κριθὴ ἔχουσιν ἓνα κάλαμον λεπτὸν
καὶ εὐθύν. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ καλάμου τούτου
ἀνθοῦσιν, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς, ἄνθη μικρά καὶ
πολλὰ ἑμοῦ. Τὰ ἄνθη ταῦτα εἶνε ὁ στάχυς. Ὁ
στάχυς ὑστερον ἀπὸ πολὺν καιρὸν πληροῦται ὑπὲρ
κέκχων. Οἱ κέκκοι οὗτοι εἶνε ὁ σῖτος καὶ ἡ κριθή.

15. Σφῆκες σφ (σκ σχ)

σ φ η σφ η σφῆ κες σφυ ρί ον σφάλ μα
σφεν δό νη σφῆξ σπά θη σπή λαι ον
σπί νος σπό ρος ἑ σπέ ρα σχί ζω σχο λει ον
μα σχά λη ἄ σχη μος ἰ σχυ ρός πά σχω
Πά σχα Σπυ ρί δων.

Ὁ σπίνος εἶνε πτηνὸν ὠδικόν, ὡς ἡ ἀηδών, κέσσυφος, ἢ χελιδών. Ἡ κάμηλος εἶνε ζῷον πολὺ ἀσχημον. Ὁ λέων, ὁ ἐλέφας καὶ ὁ ταῦρος εἶνε πολὺ ἰσχυρὰ ζῷα. Τὸ τέλος τῆς ἡμέρας εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς ἐσπέρας. Τὸ Πάσχα εἶνε πολὺ μεγάλη ἐορτὴ.

Οἱ σφήκες εἶνε ζῷα ὅμοια μὲ τὰς μελίσσας. Οἱ σφήκες καὶ βομβοῦσιν. Οἱ σφήκες κτίζουσι τὰς φωλεὰς αὐτῶν εἰς τὴν ἄμμον, εἰς τοὺς τοίχους καὶ εἰς τὰς ὀπὰς τῶν δένδρων.

16. Τρυγῶν τρ (τλ τμ).

τ ρ α τ ρ α τ ρ ᾶ γ ο ς τ ρ ῆ χ ω τ ρ ῖ β ω τ ρ υ π ᾶ
τ ρ ῶ γ ω μ ε τ ρ ῶ κ ῖ τ ρ ο ν ἰ α τ ρ ῶ ς ᾶ ᾽ τ λ α ς
ᾶ τ μ ῶ ς Δ ῆ μ η τ ρ α Π ῆ τ ρ ο ς.

Αἱ ἄκανθαι τρυπῶσιν. Τὸ κίτρον εἶνε καρπὸς τῆς κитρέας. Ὁ ἀτμός εἶνε λευκός. Χωρὶς τροφήν κανὲν ζῷον δὲν ζῆ. Ὅστις δὲν ἐργάζεται, δὲν πρέπει καὶ νὰ τρώγῃ.

Ἡ τρυγῶν εἶνε πτηνόν. Ἡ τρυγῶν ἔχει ράμφος βραχὺ καὶ πετὰ εὐκόλως. Αἱ τρυγόνες κτίζουσι τὰς φωλεὰς αὐτῶν εἰς τὰ δένδρα.

17. Φρύγανα φρ (φθ φλ).

φ ρ ο φ ρ ο φ ρ ῶ ν ι μ ο ς φ ρ ῦ γ α ν α ᾶ φ ρ ῶ ς
φ θ ᾽ ν ω ὁ φ θ α λ μ ῶ ς φ λ ῆ β ε ς φ λ ῦ α ρ ο ς
τ υ φ λ ῶ ς φ λ ῶ ξ.

Τὰ πτερὰ εἶνε ἑλαφρά. Ὁ ἀφρός τῶν κυμάτων
εἶνε λευκός. Ἡ φλόξ τῆς πυρᾶς εἶνε ἐρυθρά. Ὅστις
δὲν ἔχει ὀφθαλμούς, λέγεται τυφλός. Ὁ τυφλός εἶνε
ἄξιός λύπης.

Τὰ φρύγανα εἶνε φυτά. Πολλοὶ ἄκανθοι εἶνε φρύ-
γανα. Ὁ θύμος εἶνε φρύγανον. Τὰ φρύγανα δὲν ἔχουσι
κορμόν. ἔχουσι μόνον ῥίζας, κλωνία καὶ φύλλα. Φρύ-
γανα πολλὰ εἶνε εἰς τὰ βουνά.

18. Ἀράχνη χν (χθ χλ χρ)

χ ν η χνη ἄ ρά χνη τε χνί της λύ χνος
ὁ χθη ἰ χθύς χλό η χλω ρός ὀ μί χλη
χρή μα τα χρο νος χρυ σός χρω μα
ψυ χρός Χρύ σαν θος.

Ὁ λύχνος φωτίζει. Ἡ χιών εἶνε ψυχρά. Ἡ χλόη
ἔχει χρῶμα πράσινον. Ὁ χρυσός ἔχει χρῶμα κίτρινον.

Οἱ ἰχθύες ζῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν, τὰς λίμνας καὶ
τοὺς ποταμούς.

Ἡ ἀράχνη εἶνε ζῷον ὁμοίον μὲ τὴν μύταν. Ἡ
ἀράχνη ἔχει τέσσαρα ζεύγη ποδῶν. Ἡ ἀράχνη
ὕφαινει εἰς τὰς γωνίας τῶν τοίχων καὶ εἰς τοὺς κλά-
δους τῶν δένδρων μικρὰ καὶ λεπτὰ δίκτυα.

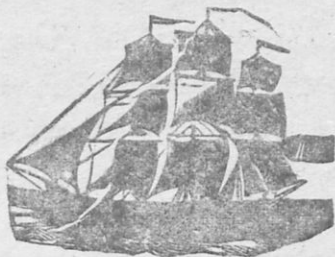
19. Δάφνη φν (γδ γμ θμ τυ χμ).

φ ν η φνη δά φνη δα φνών ἰ γδί ον ὀ γδο ος

τά γμα σύριγμα ἀριθμῶ ἀριθμοί
βαθμός πυθμῆν φάτην αἰχμή.

Τὰ ξίφη ἔχουσιν αἰχμήν. Ἡ κλίμαξ ἔχει βαθμίδας. Ὁ Αὐγουστος εἶνε ὁ ὄγδοος μῆν τοῦ ἔτους. Τὴ σύριγμα τοῦ αὐλοῦ τῶν ποιμένων τέρπει τὰ ποιμνία. Εἰς τὴν φάτην θέτουμε τὴν τροφήν τῶν ἵππων καὶ τῶν βοῶν.

Ἡ δάφνη εἶνε δένδρον μικρὸν καὶ εὐώδες. Τὰ φύλλα τῆς δάφνης ἔχουσι χρῶμα πράσινον βαθύ. Τὰ ἄνθη τῆς δάφνης εἶνε ξανθά. Ὁ τόπος, εἰς τὸν ὅποιον εἶνε πολλαὶ δάφναι, καλεῖται δαφνῶν.

20. Πλοῖον (οἰ οὐ οἰ).

πλοῖοι πλοῖοι πλοῖον σχοινίον φλοῖος
πλούσιος σπουδαῖο φρούριον μητρικὸν
Δέσποινα Πλούταρχος.

Ὁ κορμὸς τῶν δένδρων, οἱ κλάδοι καὶ τὰ κλαδίδια αὐτῶν ἔχουσι φλοῖον. Τὰ φρούρια φρουροῦσιν οἱ φρου-

ροί. Τὰ πρόβατα, οἱ ἵπποι καὶ οἱ βόες βόσκουσιν εἰς τοὺς λειμῶνας.

Τὰ πλοῖα πλέουσιν εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὰς λίμνας τὰς μεγάλας καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς τοὺς βαθεῖς. Τὰ πλοῖα ναυπηγεῖ ὁ ναυπηγός. Τὰ πλοῖα ἔχουσιν ἱστούς, ἱστία, πολλοὺς ναύτας καὶ ἓνα κλοῖαρχον. Ὁ κλοῖαρχος διοικεῖ τὸ πλοῖον.

21. Γλαῦξ (αι αυ ει ευ).

κ λ αι κλαι κλαί ω πταί ω σφαῖ ρα
σπει ρω ἀν δρεῖ ος νη στεί α τρεῖς σταυ ρός
γλαῦξ πι στεύ ω νη στεύ ω Κλει ώ.

Ὁ κύων ὑλακτεῖ. Εἰς τοὺς ἀγροὺς σπεύρουσι σῖτον, κριθήν, βρίζαν καὶ ὄρυζαν. Ὅστις κάμνει τὸν σταυρὸν του, ὄπλον ἔχει στὸ πλευρὸν του.

Ἡ γλαῦξ ἔχει μεγάλους ὀφθαλμοὺς καὶ δυνατὰς γαμφοὺς. Αἱ γλαῦκες τὴν νύκτα βλέπουσι πολὺ καλά· τὴν ἡμέραν βλέπουσι πολὺ ὀλίγον. Ἡ γλαῦξ κυνηγεῖ τὴν νύκτα σαύρας καὶ μικρὰ πτηνά. Αἱ γλαῦκες κάμνουσι τὴν φωλεάν των εἰς παλαιὰ δένδρα, εἰς παλαιοὺς πύργους καὶ εἰς τὰς τρύπας τῶν σαθρῶν τοίχων.

22. Σκόμβρος.

σκά πτω πρᾶ γμα στά μνα στά κτη

δρα χμῆ κλω στή κρη μνί ζω κρη μνός
στε γνός κλέ πτης κτί στης στα θμός
βρα χνός ἄ γνω στος καθρέ πτης πρό γραμ μα
Χρῆ στος Χρη στί νη.

Οἱ φεῦσται καὶ οἱ κλέπται εἶνε ἄνθρωποι κακοί.
"Οστις σκάπτει λάκκον διὰ τὸν ἄλλον, πίπτει αὐτὸς
ἐν τῷ ἴδιῳ μέσῳ.

Ὁ σκόμβρος εἶνε ἰχθύς. Ἡ κοιλία τοῦ σκόμβρου ἔχει
χρῶμα ἀργυροῦν. Ἡ ῥάχις τοῦ σκόμβρου εἶνε κυανῆ καὶ
ἔχει καὶ ὀλίγας γραμμὰς μαύρας. Ὁ σκόμβρος τρώγεται
καὶ νωπὸς καὶ παστὸς καὶ ξηρὸς.

εἴ) Τὸ ἕβδομον γένος τῶν συλλαβῶν.

1. " Ἀστρα στρ.

(σφρ σκλ σκν σπλ).

στρα στρα στρα τὸς στρέ φω στρῶ μα
ἄ στρα πῆ ἄ στρον στρου θί ον σφρα γίς
δ σφρη σίς σκλη ρὸς σκνῖ πες σπλήν.

Ἡ χελώνη ἔχει ἄστρακον σκληρόν. Ὁ κύων ἔχει
δσφρησιν πολὺ ὀξεῖαν. Πολλὰ πτηνὰ τρώγουσι σκνίπας.
"Ὅπως στρώσης, θὰ κοιμηθῆς.

Ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα εἶνε εἰς τὸν
οὐρανόν. Τὰ ἄστρα εἶνε καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν
νύκτα εἰς τὸν οὐρανόν. Τὰ ἄστρα στίλβουσι. Τὰ

αστρα εινε πολυ μεγαλα. Ημεεις τα βλεπομεν μικρα,
οστι εινε πολυ μακραν απο ημας. Τα αστρα τα
εκαμεν ο θεος.

2. "Οσπρια σπρ

(κτρ πτρ σθμ σχν σχρ χθρ
σθλ σκρ).

δι δα κτρα κά το πτρον ᾱ σθμα ὀ σπρι α
ι σχνός αι σχρός ἐ χθρός ἐ σθλός Ἡ λέ κτρα.

Ἄ καθρέπτῃς λέγεται καὶ κάτοπτρον. Ὅταν τρέχῃ
τις, ἀσθμαίνει. Ὁ σκύλος εἶνε ἐχθρὸς τῆς γάτας. Τὸ
ψεύδεσθαι εἶνε ἀσχροῦν.

Ἐὰν ὁ ἐχθρὸς σου πεινᾷ, δὸς εἰς αὐτὸν νὰ φάγῃ,
ἐὰν διψᾷ, δὸς εἰς αὐτὸν νὰ πῖῃ.

☉ Τὰ ὄσπρια εἶνε φυτὰ. Ἡ φακῆ, τὰ κουκία καὶ τὰ
τοιαῦτα φυτὰ εἶνε ὄσπρια. Τὰ ὄσπρια εἶνε πολὺ
θρεπτικὰ καὶ πολὺ νόστιμα. Τὰ σιτηρὰ, τὰ λάχανα,
τὰ ὄσπρια καὶ οἱ καρποὶ τρέφουσι τοὺς ἀνθρώπους. Τὰ
ὄσπρια τρώγουσιν οἱ ἀνθρώποι καὶ χλωρὰ καὶ ξηρὰ.

Ζ') Ἰδιορρυθμίαι τινὲς περὶ τὴν προφορὰν, ὡς ἐκ
τῆς συμπτώσεως συμφώνων τινῶν.

1. Λέοντες ντ.

πέντε κεντῶ ἐντροπή βροντή ὀδόντες
σύντροφος πλύντρια.

Οἱ ἀστέρες δὲ φαίνονται τὴν ἡμέραν. Τὰ ῥόδα

φύονται εἰς τοὺς κήπους. Οἱ γενναῖοι ποτὲ δὲν φοβοῦνται. Τὰ τέκνα σέβονται τοὺς γονεῖς αὐτῶν. Οἱ νέοι σιγῶσιν, ὅταν οἱ γέροντες λαλῶσιν.

Ὁ λέων εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν χερσαίων ζῴων. Τὸ χρῶμα τοῦ λέοντος εἶνε ξανθόν, οἱ ὄνυχες γαμφοί, οἱ ὀδόντες ὀξεῖς. Οἱ ἄρρενες λέοντες ἔχουσι χαίτην, αἱ λέαιναι δὲν ἔχουσιν. Οἱ λέοντες ἔχουσιν οὐρὰν μακρὰν καὶ εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς θύσανον τριχῶν. Οἱ λέοντες εἶνε πολὺ ἀνδρείοι. Ὅταν οἱ λέοντες βρυχῶνται, κρύπτονται ὅλα τὰ ζῶα εἰς τὰς φωλεὰς αὐτῶν καὶ τρέμουσιν. Οἱ βρυχηθμοὶ τῶν λεόντων εἶνε ὅμοιοι μὲ τὴν βροντὴν.

2. Ἄμπελος μπ.

ἄμπελος ἄμπελών λάμπω λαμπάς λαμπρός
ἔμπορος τύμπανον Λάμπρος.

Ὁ ἥλιος λάμπει. Τὸ τύμπανον κροτεῖ. Τὸ φῶς τῆς σελήνης δὲν εἶνε τόσον λαμπρόν, ὅσον εἶνε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἡ ἄμπελος εἶνε δένδρον μικρόν. Ὁ κορμὸς τῆς ἀμπέλου εἶνε χθαμαλός, οἱ κλάδοι λεπτοί, ὁ φλοιὸς λεπτός καὶ τραχύς, τὰ φύλλα τραχέα καὶ σχιστά. Καρπὸς τῆς ἀμπέλου εἶνε ἡ σταφυλή. Αἱ ἄσκαφοὶ ἄμπελοι δὲν δίδουσι πολλὸν καρπόν. Τὸ μέρος, ὅπου εἶνε πολλαὶ ἄμπελοι, λέγεται ἀμπελών.

3. Κόσμος σμ. (σβ σγ).

σ μ α σμα ἄσμα ὄσμη εὐσμος κόσμος
σεισμός σθήνω φάσγανον Κοσμάς.

Τὰ ἰα, τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα εἶνε ἄνθη εὐοσμα.
Τὰ ἰα καὶ τὰ ρόδα ἔχουσιν ὀσμὴν λεπτὴν καὶ γλυ-
κεῖαν, τὰ κρίνα ἔχουσιν ὀσμὴν βαρεῖαν. Τὰ ἄσματα
τῶν ὠδικῶν πτηνῶν θέλγουσι τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ
ὕδωρ σβῆνει τὸ πῦρ. Τὸ ξίφος λέγεται καὶ φάσγανον.
Ὁ Θεὸς ἀργεῖ, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ.

Ὁ κόσμος εἶνε πολὺ ὠρατός. Ὁ οὐρανός, ὁ ἥλιος, ἡ
σελήνη, τὰ ἄστρα, τὸ φῶς, ἡ πρωΐα, τὸ ἔαρ, τὰ
ἄσματα τῶν ὠδικῶν πτηνῶν, τὰ ποικίλα χρώματα
τῆς χλόης, τῶν φύλλων τῶν δένδρων καὶ τῶν ἀνθέων,
ἡ ὀσμὴ τῶν εὐόσμων ἀνθέων εἶνε πολὺ ὠραία. Τὸν
ὠρατὸν τοῦτον κόσμον τὸν ἔκαμε καὶ τὸν κυβερνᾷ
ὁ Θεός.

4. Σπόγγος γγ.

φέγγω σφίγγω συγγενῆς σπογγίζω ἀρίγγη
στρογγύλος σπόγγος ἀγγεῖον Ἄγγελος.

Ἡ ἀρίγγη εἶνε ἰχθύς. Ἡ σελήνη φέγγει τὴν νύκτα.
Τὰ μῆλα, οἱ στέφανοι, αἱ σφαῖραι, ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη,
ἡ γῆ καὶ ὅλα τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ εἶνε στρογγύλα.

Οἱ σπόγγοι εἶνε ζῶα. Οἱ σπόγγοι ζῶσιν εἰς τὰ σπή-
λαια καὶ εἰς τοὺς βράχους, οἱ ὅποιοι εἶνε ἐντὸς τῆς
θαλάσσης. Οἱ σπόγγοι ἔχουσι ῥίζας, ὅπως τὰ φυτὰ,
μὲ τὰς ὁποίας κολλῶσιν εἰς τοὺς βράχους. Οἱ σπόγγοι
ἔχουσι πολλὰς τρύπας εἰς τὸ σῶμα αὐτῶν. Οἱ σπόγγοι
ἔχουσιν αἰσθησίν, κινεῦνται καὶ τρώγουσιν.

5. Ἄγκυρα

γκ.

ἀγκάλη ἄγκυρα ἄγκιστρον σαλπικτής
ἀγκῶν Πάγκαλος.

Ὁ ὄνος ἀγκᾶται. Ὁ σαλπικτής σαλπίζει. Τὰ ζῶα, ἵνα ζήσωσιν, ἔχουσιν ἀνάγκην τροφῆς. Ἡ ἀγκάλη τῆς μητρὸς εἶνε θερμὴ καὶ πολὺ γλυκεῖα. Οἱ σπόγγοι κολλῶσι πολὺ σφιγκτὰ εἰς τοὺς βράχους, ὅταν ἡ θάλασσα κινῆται πολὺ, καὶ ὅταν τις ἐγγίξῃ αὐτούς.

Ἄγκυρας ἔχουσι τὰ πλοῖα. Αἱ ἄγκυραι γίνονται ἀπὸ σιδήρον. Αἱ ἄγκυραι εἶνε πολὺ βαρεῖαι. Τὰ πλοῖα, ὅταν θέλωσι νὰ μείνωσι πολὺν καιρὸν εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ρίπτουσιν ἀγκύρας εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ ἄνεμος τότε δὲν δύναται νὰ τὰ σύρῃ εἰς ἄλλο μέρος.

6. Σάλπιγξ

γξ.

φάραγξ σῦριγξ σάλπιγξ λάρυγξ.

Ἡ σφριγὴ εἶνε ὄργανον μουσικὸν τῶν ποιμένων. Ἡ σφριγὴ τέρειπει τοὺς ἵππους καὶ τὰ πρόβατα. Ὁ λάρυγξ τῆς ἀηδόνος καὶ ὄλων τῶν ὀδικῶν πτηνῶν εἶνε πολὺ τεχνικός. Αἱ φάραγγες εἶνε εἰς τὰ βουνά. Βράχοι ἀπ' ἐδῶ, βράχοι ἀπ' ἐκεῖ καὶ μέσα εἰς τὴν μέσην ἀνοιγμα βαθύ· τοῦτο εἶνε φάραγξ.

Ἡ σάλπιγξ ἤχει. Ἡ σάλπιγξ γίνεται ἀπὸ μέταλλον. Ἡ σάλπιγξ εἶνε χρήσιμος εἰς τὸν στρατόν.

7. Ἐγγελυς γχ.

λόγχη συνάγχη συγχωρῶ ἔγγελυς
κογχύλη σπλάγγνα ἄσπλαγγνος.

Αἱ λόγχαι ἔχουσιν εἰς τὸ ἄκρον αὐτῶν αἰχμήν. Αἱ πίνναι καὶ τὰ μύδια εἶνε κογχύλαι. Αἱ κογχύλαι ζῶσιν εἰς τὰ ὕδατα. Αἱ κογχύλαι ἔχουσιν ὄστρακα, ὅπως αἱ χελῶναι. Ὁ ἄσπλαγγνος δὲν λυπεῖται τοὺς δυστυχεῖς. Ὁ εὐσπλαγγνος λυπεῖται αὐτούς. Ὁ θεὸς εἶνε εὐσπλαγγνος.

⊙ Τὸ χέλιον λέγεται καὶ ἔγγελυς. Ὁ ἔγγελυς ἔχει τῶμα στενὸν καὶ μακρόν. Ὁ ἔγγελυς εἶνε ὁμοῖος μὲ τὸν ὄφιν. Οἱ ἐγγέλεις ζῶσιν εἰς τὰς λίμνας, εἰς τοὺς ποταμούς καὶ εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ ἔγγελυς τρώγεται καὶ νωπὸς καὶ παστός.

Η'. Χυδαιοφωνίαι τινές.

ἰα	μηλιά	μουριά
το	τσίρος	μπάτσα
τζ	τζάμι	τζιτζικας

2) Τὰ παντοδαπὰ γένη τῶν συλλαβῶν
ἐπὶ λέξεων πολυσυλλαβῶν.

(Γενικὴ ἐπανάληψις πάντων τῶν εἰδῶν τῶν συλλαβῶν).

1. Ῥοδάκινα.

παρακαλῶ ποτήριον νεανίας ἐορτάζω χω-
ροφύλαξ βασίλισσα συκόφυλλον πυρκαϊὰ
ἰσοῦψῆς εὐφύτα μαχαίριον σιδηρουργός
ὑπερῶν εὐταξία μαγειρεῖον Πηνελόπη
Ἐλπινίκη Μελπομένη Τερψιχόρη Οὐρανία
Ναυσικάα Εὐρυδίκη Φιλοποίμην.

Ἄνθος τὸ γαρύφαλλον. Ὀπώρα τὸ ροδάκινον. Ζῆα
τὸ μυρμήκιον, ἡ καρδερῖνα, ἡ ἡμίονος.

Αἱ ὄρνιθες κακκάζουσιν. Οἱ χοῖροι ὕζουσιν. Τὰ
χοιρίδια κολλοῦσιν. Οἱ ὄφεις ἰύζουσιν. Οἱ νεοσσοὶ τιτί-
ζουσι καὶ πιππίζουσιν. Οἱ ἄνεμοι συρίζουσιν. Ὁ Ἰού-
νιος καὶ ὁ Ἰούλιος εἶνε μῆνες. Τὸ τίμιον παιδίον λέγει
τὴν ἀλήθειαν. Ὁ ἐπιμελὴς μαθητὴς ἐπαινεῖται.

2. Καναρίνιον.

κεραμίδια ὑποδήματα ὠρολόγιον ἀρραβω-
νίζω πορτοκάλιον ὑπερήφανος ξενοδοχεῖον
καλαθοποιός αὐθαδιάζω εὐωδιάζω ὄνει-
ρεύομαι Ἀγησίλαος Ἀλκιβιάδης Ἰφιγένεια
Ἐλευθέριος.

Ζῆα τὰ χελιδόνια, τὰ ἀηδόνια, τὰ καναρίνια.
Φυτὰ ὁ ἀραβόσιτος, τὸ καρυόφυλλον, τὸ μελισσόχορτον.
Οἱ τέττιγες τερπερίζουσιν. Οἱ πέρδικες κοκκαβί-

ζουσι και τιττυβίζουσι. Τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν
κελαρύζουσιν. Ὁ Μάιος εἶνε ὁ ὠραιότατος μὴν τοῦ
ἔτους. Ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν σου νὰ μὴ περιγελάσῃς
ἄνθρωπον δυστυχῆ.

3. Περικτερά.

παιγνίδιον κροκόδειλος ῥοδοδάφνη αἰχμά-
λωτος συναθροίζω δακτυλήθρα νυκτοκλέ-
πτῆς Ἀγλαΐα Ἀριάδνη Ἀλέξανδρος Με-
λέαγρος Δημοσθένης.

Ὁ ἵππος χρεμετίζει. Τὸ πῦρ σπινθηρίζει. Συνή-
θως τὸ Πάσχα εἶνε τὸν Ἀπρίλιον. Ὁ Ἀπρίλιος, ὁ
Σεπτέμβριος, ὁ Ὀκτώβριος, ὁ Νοέμβριος καὶ ὁ Δε-
κέμβριος εἶνε μῆνες. Τὰ καλὰ παιδία δὲν βλά-
πτουσι τὰ φυτὰ οὐδὲ ἐνοχλοῦσι τὰ ζῶα. Ὅσοι ἐρ-
γάζονται, προκόπτουσιν. Εὐχαί γονέων στηρίζουσι
θεμέλια οἰκῶν.

Αἱ περικτεράι εἶνε πτηνὰ πολὺ ὠρατά. Τινὲς
περικτεράι εἶνε λευκαὶ ὡς ἡ χιών. Αἱ περικτεράι
γεννῶσι δέκα φορές τὸ ἔτος. Αἱ περικτεράι ἀγα-
πῶσι τὰ τέκνα αὐτῶν πολὺ.

4. Δαμασκηνέα.

ἀγριόχοιρος βιβλιοπώλης κληματοφύλλον
ἀτμοκίνητον τριαντάφυλλον ἀριθμητικὴ
αἰκοδέσποινα ἀστειεύομαι ἀναστεναγμός
Φεβρουάριος.

Ὁ ἥλιος ἀκτινοβολεῖ Ἡ γυμναστικὴ κάμνει

φρατον και Ισχυρον τὸ σῶμα τῶν γυμναζομένων
εἶνε προτιμότερον ἄλλοι νὰ σὲ βλάπτωσι, παρὰ
εὐ νὰ βλάπτῃς ἄλλους.

Ἡ δαμασκηέα εἶνε δένδρον πολὺ εὐμορφον. Τὰ
ἄνθη τῆς δαμασκηέας εἶνε λευκά. Καρπὸς τῆς
δαμασκηέας εἶνε τὰ δαμάσκηνα.

5. Στρατιώτης.

στραγάλια καταστρέφω κατὰ-
στρωμα ὀστρεῖδια ἐχθρεύομαι
ὀσφραίνομαι σκληρόκοκκος αἰ-
σχρολόγος ρινόμακτρον στρουθο-
κάμηλος συναναστροφή Κλυται-
μνήστρα.

Τὰ ῥόδια εἶνε σκληρόκοκκα. Τὰ
ὀστρεῖδια εἶνε ζῶα. Διὰ τῶν ρινῶν
ὀσφραίνομεθα. Ὁ κύων διὰ τῆς ὀσφρή-
σεως ἀνιχνεύει τὰ ζῶα και εὐρίσκει
τὸν κύριον αὐτοῦ. Ἡ χελιδὼν ἀγαπᾷ
τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων και

εὐχαριστεῖται

νὰ κατοικῇ πλησίον αὐτῶν.
Οἱ στρατιῶται φοροῦσιν ἐνδύματα στρατιωτικά.
Οἱ στρατιῶται ἔχουσιν ὄπλα και ξίφη. Οἱ στρατιῶ-
ται νικῶσιν εἰς τὸν πόλεμον, ὅταν εἶνε ἀνδρεῖοι,
εὐσεβεῖς και εὐπειθεῖς.

6. Φεγγάριον.

Λεοντάριον τριαντάφυλλον ἀμπελόφυλλον

σπογγάριον ἀγκίστριον κογχύλιον μελαγχροινὸς ἀσυγχώρητος εὐσπλαγχνίζομαι Κωνσταντῖνος Ἀγγελικὴ Μεσολόγγιον Εὐαγγέλιον.

Τὰ λεοντάρια εἶνε βροντόφωνα. Τὰ τριαντάφυλλα μωσχοβολοῦσι. Συγχωρεῖτε τοὺς ἐχθροὺς σας. Ὁ Θεὸς εὐσπλαγχνίζεται τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Ὁ Θεὸς εἶνε παντοδύναμος καὶ πολυεύσπλαγχνος.

Τὸ φεγγάριον εἶνε στρογγύλον. Ὅταν ἀνατελεῖ τὸ φεγγάριον, τὰ ἔρη, τὰ δάση, ἡ θάλασσα καὶ ὅλος ὁ κόσμος φωτίζεται. Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸ φεγγάριον, ὅπως καὶ ὅλον τὸν κόσμον.

Ζ. Ἀξιωματικὸς.

ἐλεημοσύνη θυμιατήριον ἀλφαθητάριον

κονδυλομάχαιρον μεταχειρίζομαι

μολυβδοκόνδυλον βιβλιοπωλεῖον

δημοδιδάσκαλος γλυκοχαράγματα

τα συναναστρέφομαι στρογγυλο-

πρόσωπος γραματοδιδάσκαλος

ἀναγνωσματάριον γραματοδι-

δασκαλεῖον καπνοδοχοκαθαριστὴς

ἀλφαθηταριογράφος ἀναγνωσμα-

ταριογράφος Ἱεροσόλυμα Ἰα-

νουάριος Εὐαγγελίστρια.

Τὰ ρόδα εὐωδιάζουσι. Τὰ ρόδα λέγονται καὶ τριαντάφυλλα. Ὁ Ἰανουά-

ριοι εἶνε εἰς τῶν δώδεκα μηνῶν. Αἱ μέλισσαι καὶ εἰ μύρμηκες εἶνε ζῶα ἐργατικώτατα. Τὰ περισσώτερα πτηνὰ κατασκευάζουσι τὰς φωλεὰς αὐτῶν εἰς τὰ δένδρα. Τὰς καπνοδόχους καθαρίζει ὁ καπνοδοχοκαθαριστής. Τὰ καλὰ παιδιά ποτὲ δὲν συναναστρέφονται μὲ κακὰ παιδιά.

Ἐκ τῶν ὅλων τῶν ζῶων τοῦ κόσμου ὁ ἵππος εἶνε τὸ ὠραιότατον, ὁ κύων τὸ νοημονέστατον, ἡ φάλαινα τὸ μέγιστον.

Ἐκ τῶν ὅλων τῶν πτηνῶν ὁ ἀετὸς εἶνε τὸ ἰσχυρότατον, ἡ ἀηδὼν τὸ καλλιφωνότατον, ὁ κύκνος τὸ ὠραιότατον, ἡ στρουθοκάμηλος τὸ μέγιστον.

Ἐκ τῶν ὅλων τῶν ἀνθῶν τῆς γῆς τὸ τριαντάφυλλον εἶνε τὸ εὐωδέστατον. Ἐκ τῶν ὅλων τῶν ἀστρῶν τοῦ οὐρανοῦ ἡ Ἀφροδίτη εἶνε τὸ ὠραιότατον, ὁ ἥλιος τὸ λαμπρότατον.

● Ἐκ τῶν ὅλων τῶν πράγματα τοῦ κόσμου τὸ φῶς εἶνε τὸ ὠραιότατον, ἡ ἀνατολή καὶ ἡ δύσις τοῦ ἡλίου τὸ μεγαλοπρεπέστατον. Ἐκ τῶν ὅλων τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀγαθοποιία εἶνε τὰ ὠραιότατα.

Ὁ ἑλληνικὸς ἀλφάβητος

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ
ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω

A	B	Γ	Δ	E	Z	H	Θ
I	K	Λ	M	N	Ξ	O	Π
P	Σ	T	Υ	Φ	X	Ψ	Ω

ἄλφα βῆτα γάμμα δέλτα εἶ ψιλόν
ζῆτα ἦτα θῆτα ἰῶτα κάππα
λάμβδα μῦ νῦ ξι (ξῦ) ὀ μικρόν
πι ρῶ σίγμα ταῦ ὦ ψιλόν φι χι
ψι ὦ μέγα

Τέλος τοῦ Α'. μέρους τοῦ Ἀλφαβηταρίου.

ΤΡΙΤΗ ΤΑΞΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΟΥΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΕΓΚΡΙΘΕΝ

ΕΝ ΤΩ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩ ΤΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΑΕΤΙΑΝ 1906—1911

ΥΠΟ

ΧΑΡΙΣΙΟΥ ΠΑΠΑΜΑΡΚΟΥ

- » Τι δεῖ ἀσκεῖν καὶ μανθάνοντα πράγματα
- » ἔχειν ; Σοφροσύνην καὶ κοσμιότητα καὶ
- » μεγαλοπρέπειαν καὶ εὐταξίαν καὶ ἀνδρείαν
- » καὶ καρτερίαν καὶ φιλοτιμίαν ταῦτα γὰρ
- » πάντα ἄξια λόγου Ἑλλήσιν».

Πλάτων, Ἀλκιβιάδης 119 Β—124 Ε.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ,"

44—ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ—44

1915

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρὸς τὸν κ. Χαρίδιον Παπαμάρκου.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸν Νόμον ΒΤΓ' τῆς 12^{ης} Ἰουλίου 1895, τὸ σχετικὸν Βασιλικὸν Διάταγμα τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου ἰδίου ἔτους, τὰς προκηρῦξεις περὶ διαγωνισμοῦ διδασκτικῶν βιβλίων τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως καὶ τὴν ἐκθεσὶν τῆς οὐκείας Ἐπιτροπείας, δηλοῦμεν ὑμῖν, ὅτι ἐγκρίνομεν τὸ ὑφ' ὑμῶν εἰς τὸν διαγωνισμὸν υποβληθὲν **Α**ον μέρους τοῦ Ἄλφαβηταρίου ὅπως εἰσαχθῆ ἐπὶ πενταετίαν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1906—1911 ὡς διδασκτικὸν βιβλίον διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Α' τάξεως τῶν Δημοτικῶν Σχολείων ἐν γένει.

Καλεῖσθε δ' ὅπως ἐκτελέσητε τὰ ἐπὶ τοῦ εἰρημένου Νόμου κλπ. ὑπαγορευόμενα καὶ τὰς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπείας ἀναγραφόμενας παρατηρήσεις.

Ὁ Ὑπουργὸς
Α. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Συμφ. Μ. Παρίσης